

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

مجموعه فیش مرثیه با موضوع ماه محرم الحرام

فیش شب سوم

به گریه شبی را سحر کردی یا نه؟!

قَامَتْ لَيْلَةً مِنْ مَنَامِهَا وَ قَالَتْ: أَيْنَ أَبِي الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ؟ فَإِنِّي رَأَيْتُهُ «
السَّاعَةَ فِي الْمَنَامِ مُضْطَرِبًا شَدِيدًا فَلَمَّا سَمِعَ النِّسْوَةَ ذَلِكَ بَكَينَ، وَ بَكَى مَعَهُنَّ
سَائِرُ الْأَطْفَالِ وَ ارْتَفَعَ الْعَوِيلَ فَانْتَبَهَ يَزِيدٌ مِنْ نَوْمِهِ».

(آن دختر) شبی از خواب بیدار شد و گفت: پدرم حسین (ع) کجاست؟ که

من در این وقت او را در خواب با اضطراب شدیدی دیدم.

آنگاه که زنان این سخن را شنیدند گریه کردند و سایر بچه‌ها هم همراه او گریه

کردند و صدا به ناله بلند کردند پس یزید از خواب پرید.

قَامَتْ لَيْلَةً مِنْ مَنَامِهَا وَ قَالَتْ: أَيْنَ أَبِي الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ؟*

منتظران امام زمان (عج) باید انتظار را از رقیه (س) بیاموزند. آیا تا به حال پ
شده یک مرتبه هم ما نیمه شب از خواب بیدار شویم و بگوییم: «أَيْنَ بَقِيَّةُ اللَّهِ
الَّتِي لَا تَخْلُو مِنَ الْعِتْرَةِ الْهَادِيَةِ

باید صدا کردن امام را از رقیه (س) بیاموزیم .

چنان فراق امامش را به گوش همه رسانید که همه اهل خرابه و دیگران نیز با او
همراه شدند «فَأَنْتَبَهَ يَزِيدٌ مِنْ نَوْمِهِ» حتی دشمن را هم از خوابش بیدار کرد.

«بَكَيْنَ، وَبَكِي مَعَهُنَّ سَائِرُ الْأَطْفَالِ وَارْتَفَعَ الْعَوِيلَ فَأَنْتَبَهَ يَزِيدٌ مِنْ نَوْمِهِ»

باید برای امام زمان (عج) یاور جمع کنیم و همه را با خودمان در انتظار آگاهانه
را صدا کنیم می توانیم حتی [؟] همراه کنیم. اگر به صورت دسته جمعی امام
دشمنان را از غفلت بیدار کنیم.

امام حسین (ع) از ابتدای حرکت از مدینه چندین مرتبه از شهادت خود خبر
داده است و پس از آن هم با رسیدن خبر شهادت مسلم (س) و بعد هم با
اتفاقاتی که از زمان ورود به عراق تا روز عاشورا رخ داد کم کم از ناگهانی بودن
مصیبت عظیم شهادت امام (ع)، کاسته شد.

در روز عاشورا نیز امام (ع) چند مرتبه برای وداع از میدان جنگ به سمت
خیمه برگشتند.

حتی حضرت یک بار با بدن غرق در خاک و خون برای بار آخر به خیمه آمده
است شاید یک وجه این وداع‌ها که امام (ع) با آن حال کنار خیمه می‌آمد،
آماده کردن اهل حرم برای دیدن مصائب بسیار سنگینی است که اتفاق خواهد
افتاد.

چرا که بانوان و کودکانی که در خیمه‌ها بودند طاقت ندارند که یک‌باره سر
مولایشان را بریده و روی نیزه ببینند.

اما دل‌ها بسوزد برای آن طفلی که در خرابه وقتی با سر پدر مواجه شد با
تعجب پرسید:

ما هذا الراس؟ این سر کیست؟

گریز از یتیم‌نوازی امام حسین ع به ایتام کربلا...

أشهدُ أنّك... كُنْتَ رَبِيعَ الْإِيْتَامِ».المزار الكبير ص ٥٠٢»

آری تو بهار یتیمان بودی؛ منشأ برکت و رحمت یتیمان بودی؛ نمونه‌اش یتیمان
برادرت امام مجتبی (ع) هستند که در دامان تو پرورش یافتند.

پدرت علی (ع) از فکر یتیمان خواب نداشت؛ به حدی که در زیارات از او به
أباالایتام (پدر یتیمان) تعبیر شده است.
اما با یتیمان شما چگونه برخورد کردند...

ز خانه‌ها همه بوی طعام می‌آمد

ولی به جان تو بابا گرسنه خوابیدم

منابع:

نفس المهموم، ص ٤٥٦

اقبال الاعمال، ج ١، ص ٥٠٨ (فرازی از دعای ندبه)

اللّهوف علی قتلی الطفوف، ص ١٢٢

اللّهوف علی قتلی الطفوف، ص ١٣٤

المزار الكبير، ص ٥٠٢

پایگاه جامع محتوایی هیأت

WWW.HEYAT.CO